

En af de væsentligste Afgivelser fra de gjældende Bestemmelser bestaaer i, at man i Forslaget ikke har optaget en tilsvarende Regel til den i Frd. af 24. Januar 1844 § 13 jfr. Bl. 29. Decbr. 1829 indeholdte om Opholdskommunens (Tjenestekommunens) Forpligtelse til under visse Betingelser at bære Omskostningerne ved en andesteds forsørgelsesberettiget Person's Kur og Pleie for et nærmere bestemt Tidsrum. I saa Henseende bemærkes Følgende:

I Plakat af 14. Decbr. 1810 § 18 var det bestemt, at Husbonden i Almindelighed var pligtig at forsørge det syge Tjenestehynde saalænge, indtil dette enten efter Opfigelse eller af anden lovlig Marsag burde forlade sin Tjeneste, dog at Omskostningerne til den Syges Kur, til Lægemidler og til den særdeles Pleie, som maatte behøves, skulde udredes af Tjenestehynden selv, eller, om dette ei dertil havde Gvne, „da af Stedets Fattig-Kasse“.

Som det fremgaaer af Collegial-Tidende Nr. 2 af 9. Januar 1830, havde der været ulige Meninger om, hvorledes den sidste Del af denne Bestemmelse skulde forstaaes, idet nogle forstod den saaledes, at de paagjældende Udgifter, forsaavidt Thyendet ikke selv kunde udrede dem, burde afholdes af det Sted, hvor Thyendet tjente, medens andre derimod antog, at de under den nævnte Forudsætning skulde bæres af den Kommune, hvor Thyendet efter de almindelige Regler var forsørgelsesberettiget. Medens den sidste Fortolkning var bleven fulgt i Pragis, blev ved fgl. Resolution af 23. Decbr. 1829 bekendtgjort ved Bl. af 29. samme Maaned den første fastslaaede Grundten herfor anført andre Grunde, der særlig efter den dagældende Lovgivning kunde have Betydning. Det blev saaledes navnlig fremhævet, at da der ikke ret vel kunde indrømmes Forsørgelseskommunens Bestyrelse Ret til saalænge Thyendeforholdet bestod, at forlange Thyendet, der var faldet Fattigvæsenet til Byrde paa Grund af Sygdom, hjemsendt, og da der ikke dengang var fastsat noget Maximum for den

Understøttelse, der i Sygdomstilfælde kunde forlanges refunderet af Forsørgelseskommunen, vilde det ikke være naantageligt, at Fattigbestyrelsen paa det Sted, hvor Thyendet under Sygdommen opholdt sig, naar man indrømmede den Ret til Refusion hos Forsørgelseskommunen, stundom vilde lade det mangle paa den behørigte Strenghed i at bedømme, hvorvidt og i hvilket Omfang Udgifterne burde udredes af Thyendet og Husbonden, ligesom det ikke heller kunde ventes, at der i det Hele vilde blive tagttaget den Økonomi, som naar Kommunen selv skulde bære Omskostningerne.

Plakaten af 29. December 1829 gav imidlertid Anledning til Forviklinger og Misbrug i forskellige Henseender. Da Husbondens og Tjenestekommunens Forpligtelser overfor det syge Thyende vare indskrænkede til den Tid, hvori Thyendeforholdet bestod, var den kortere Tjenestetid en Fordel for disse, og Bestemmelsen rummede derfor en Fare for Udbreddelsen af det løsere Tjenesteforhold derved, at dette blev et Middel til at befri baade Husbonden og Tjenestekommunen for Forpligtelsen. Man havde dethos søgt paa forskjellig Maade at omgaa Bestemmelsen som f. Ex. ved at antage Tjenestefolk under Navn af Dageljere, naaget disse i længere Tid udførte almindelig Thyendearbejde og nødde Kost og Logis i Arbejdsgeberens Hus, og deslige. Under Overvejelserne om den senere Frd. af 24. Januar 1844 søgte man derfor at raade Bod herpaa, og i Stedet for at opheve Bestemmelsen valgte man da iaaet bestemt Modstand blandt Andet af den administrerende Direktion for Kjøbenhavns Fattigvæsen, at udvide den paa den i bemeldte Forordnings § 13 nærmere angivne Maade, saaledes at alene en Person's Ophold i en Kommune under visse Betingelser paadrog samme Forpligtelsen til at afholde Omskostningerne ved hans Kur og Pleie for et vist Tidsrum.

Det har imidlertid vist sig, at man ikke derved er naaet ud over de Vanskeligheder, hvorpaa man var kommen ind — som ovenfor bemærket mindre paa Grund af nogen indre Nødvendighed end som Følge af en bogtavelig Fortolkning af et enkelt Udtryk i Plakaten af 14. Decbr. 1810 § 18. Der er neppe nogen Bestemmelse i den gjældende Fattiglovgivning, der har voldet større Vanskeligheder og givet Anledning til flere vanskelige mellemkommunale Spørgsmaal og Forsøg paa Omgaaelser end de ovennævnte Regler i Frd. af 24. Januar 1844 § 13 sammenholdt med Bl. af 29. Decbr. 1829, og der er ingen Tvivl om, at en Opgivelse af disse Regler i høj Grad vilde vi-